

Иван Вазов

Грабвам лирата и свиря

I

Отдавна пръст не турям аз
на мойта лира занемяла,
не ми се слуша нейний глас
и песен мен се е отщяла.

Сърце ми веке не пленят
веселия и песни шумни,
не ми вълнуват мен духът
мечти високи и безумни.

Мъртвей!... Но изведнъж светлик
небесен, таен го допира
и пълен от възторг велик,
аз грабвам лирата и свира.

II

Но скоро гасне лирин звън
под моята ръка студена
и във предишния съм
душа ми пада вцепенена.

Тогава младите ми дни
кат светли призраци ме срящат
и в мой усърнал дух они
най-скъпи радости пораждат.

Аз вида все: де бях роден,
де аз любих, за де без спира
мечтая аз и упоен
аз грабвам лирата и свира.

III

И после пак замлъквам аз,
захвърлям лирата небрежно,
душата ми обхваща мраз
при равнодушието днешно.

Но случва се, та чувам вик,
вик жалостен и пълен с грижа,
като че плаче мъченик,
като че България въздиша.

Било че тя ликува с глас
или за бой деца си сбира,
възпален, възхитен тогаз
аз грабвам лирата и свира.

IV

И млъквам пак... И мисля тук,
че свърших вече с моите песни
че таз душа веч никой звук
не ще може да я стресне;

но случва се да хвърла взор,
кога изляза на полето,
на някой цвете, на някой бор,
на някой чудо на небето;

ил вида гиздава мома
кат муза прелестна в ефира,
то пламвам пак и с бързина
аз грабвам лирата и свира.

V

От бури тласкан ден и нощ,
по чужди краища се скитам
и нямам воля, нито мощ
аз лирата да поопитам.

Ала кога по някой път
скръбта препълнюва гърди ми
и от сърце ми, кат кипът,
сълзите бягат на очи ми;

тъга ми в тоя мрачен час
един другар я сал разбира

и я дели... О, и тогаз
аз грабвам лирата и свира!

Берковица, 1879

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8449>]